

TRIBUNA
MARIONA GONZÁLEZ

Consellera general del grup parlamentari socialdemòcrata

Sols en la defensa de l'Estat social (i 2)

Si ja de per si haver de demanar una ajuda social és un tràngol per a qualsevol persona, desgraciadament a partir d'ara a aquest difícil procés s'hi haurà de sumar la investigació de les rendes de tota la seva família (pares, fills, avis, néts, germans...). Només si després de l'anàlisi dels seus comptes bancaris els seus familiars demostren que no la poden ajudar, només aleshores l'Estat concedirà la prestació econòmica. I a més, els familiars que es neguin a donar l'ajuda hauran de determinar quina quantitat deuran a l'Estat signant un reconeixement de deute a cadascun d'ells. Encara que sembli increïble, això serà així.

I serà així perquè, tal com vaig explicar dilluns passat en aquest mateix espai d'opinió, els socialdemòcrates ens hem quedat sols en la defensa de l'Estat social que proclama la Constitució d'Andorra després de l'aprovació de la Llei de serveis socials i sociosanitaris amb 22 vots favorables (19 del grup demòcrata i 3 del grup mixt). Els tres vots en contra dels socialdemòcrates no van poder frenar aquesta tremenda injustícia social.

Dilluns també explicava que s'ha aprovat una llei de serveis socials i sociosanitaris que impulsa l'abdicació per part de l'Estat del principi de responsabilitat pública. Per tant, es defuig atribuir a l'Estat la condició de primer responsable i garant en la provisió i el finançament d'aquests serveis en perjudici de familiars que no conviuen amb el sol·licitant de la prestació i d'altres persones obligades externes al nucli familiar. ¿I què vol dir això?

Vol dir que el Govern de DA ja no caldrà que faci

una agència tributària donat que ja tindrem el departament de Benestar. Hauran de crear una agència d'investigació amb comptabilitat en la mesura que els treballadors socials hauran de dedicar més temps a investigar l'existència de possibles obligats i a calcular no sé quants llindars i barems patrimonials que a realitzar treball social, que és, en definitiva i al nostre entendre, la tasca en què aquests professionals haurien d'ocupar principalment les seves jornades de treball. Això és el que estableix la llei en qüestió.

Un cop fet això hauran de determinar quin és l'ajut que ha de rebre el sol·licitant de la prestació de cada familiar obligat i, en el cas que aquests es neguin a prestar l'ajuda, com deia, hauran de determinar quina quantitat deuran a l'Estat signant un reconeixement de deute a cadascun d'ells. Tot plegat un sistema sense cap sentit que afegeix un conjunt de complicacions prescindibles.

Curiosament DA només aixeca el secret bancari a l'hora de donar ajudes socials. Sembla que vulguin crear la figura del defraudador social. En canvi, per a altres defraudadors molt més abundants, perillosos i costosos per a l'Estat, el secret bancari estarà ben vist i els continuarà protegint.

Les societats es mesuren pel seu tractament a les persones més vulnerables, i el tracte que se'ls dona a través d'aquesta llei de serveis socials i sociosanitaris no és el més adient segons el nostre entendre. Han volgut posar un mur a la demanda d'ajudes socials. ¿Quantes perso-

nes gosaran demanar ajudes si per accedir-hi seran investigades les seves vides i les dels seus familiars?

Sabem que les ajudes socials són diners públics, de la mateixa manera que també són diners públics els que serveixen per atorgar ajudes a l'agricultura, la ramaderia, els ajuts a l'estudi, els ajuts dels programes Renova i Engega... En canvi, en aquests casos no es té en compte tants familiars, o no, obligats. No estem en contra d'aquests ajuts, però la barra de mesurar i les exigències per donar aquestes ajudes hauria de ser la mateixa que en les ajudes socials i sociosanitàries.

Demòcrates per Andorra justifica aquestes dures condicions per accedir a les ajudes per una qüestió de sostenibilitat del sistema. Però veient el pressupost del Govern i les seves liquidacions estem convençuts que actualment ja és un sistema sostenible i fins avui només es tenia en compte els familiars del nucli familiar de convivència. I sobre la base que aquesta llei no introdueix ni cap prestació ni cap servei garantit nou, no veiem per què no hauria de continuar sent sostenible. DA ha volgut convertir el sistema de serveis socials i sociosanitaris en un sistema assistencialista de beneficència amb criteris economicistes.

Per tant, no podem sinó lamentar que no s'hagin acceptat els canvis que proposàvem els socialdemòcrates, que s'adreçaven a reforçar la condició de l'Estat com a primer garant en la provisió i el finançament d'aquests serveis, defugint la derivació d'aquesta responsabilitat a

familiars que no formin part del nucli de convivència del sol·licitant.

També lamentem que les conselleres i els consellers de la majoria hagin impedit, tal com defensàvem nosaltres, que d'una banda es rebaixessin de set a cinc els anys de residència exigits per tenir dret a les pensions de solidaritat per a persones amb discapacitat i, de l'altra, que es rebaixessin de set a tres anys els anys de residència exigits per tenir dret a la prestació familiar per fill a càrrec. Uns canvis que entenem que eren necessaris i que no s'han volgut tenir en compte. Sens dubte un pas enrere. Ha quedat clar que DA no vol facilitar l'accés a les prestacions en qüestió. Com sempre, s'imposa el criteri economicista del servei públic.

Els socialdemòcrates també estem perplexos davant la negativa dels demòcrates a incloure en aquesta llei la prestació per desocupació involuntària, ja que pensem que es tracta d'una prestació específica que cobreix una contingència molt concreta d'importància fonamental en aquests moments. I em pregunto: ¿pot haver-hi una prestació econòmica més lligada que aquesta als serveis socials en un país on no existeix l'assegurança d'atur i on les persones que perden la feina es queden completament desprotegides?

En conclusió, DA –amb el beneplàcit del grup mixt– qüestiona les funcions de l'Estat social i relega els serveis socials a tenir un paper residual. En canvi, els socialdemòcrates lliguem el dret d'accés als serveis socials a la condició de ciutadà d'un Estat social i no a la condició de pobre. Per aquest motiu, quan tinguem la confiança de les ciutadanes i ciutadans d'Andorra modificarem aquesta llei per garantir un sistema d'ajudes socials humà i digne.